

Csakis a nevetés gyógyító hatása miatt

(az egyik Agykontroll hírlevélből)

A Kovács-házaspár több évi próbálkozással sem volt képes összehozni egy gyereket, pedig az asszony fürdőkúráján is részt vett. Ezért végül úgy döntöttek, hogy fölhívnak egy céget, amelyik speciális szolgáltatásként ilyen esetben apahelyettesítő férfit küld a házhoz, hogy az asszony végre teherbe essen. Aznap, amikor az apahelyettesítő érkezése esedékes volt, Kovács úr megcsókolta feleségét, majd így szólt: „Én akkor most megyek, a fickó hamarosan itt lesz.”

Húsz perc múlva egy házról házra járó gyerekfotós becsöngetett Kovácsékhoz is, hátha sikerül ott megrendelést kapnia gyerekfénykép készítésére.

– Jó reggelt asszonyom. Azért jöttem, hogy ...

– Jó reggelt! Nem kell magyarázkodni, fáradjon be, már vártam magát – vágott közbe Kovácsné.

– Igazán? – mondta a fotós. – Nagyszerű! Tudja, én gyerekekre specializálódtam.

– Igen, tudom, ezért is gondoltunk magára a férjemmel. Jöjjön be, és foglaljon helyet! Majd néhány másodperc szünet után, elpirulva, így folytatta: – Nos, akkor hol kezdünk neki?

– Ne aggódjon asszonyom, én mindent elrendezek. Általában kettőt a fürdőszobában, a kádban szoktam csinálni, egyet a kanapén, és esetleg még egy-kettőt az ágyon. Néha a nappali szőnyegpadlóján is remekül sikerül. Maga csak nyugodtan lazítson!

– Kádban?... A nappali szőnyegpadlóján?... Nem csoda, hogy Géza és én nem boldogultunk...

– Ugyan asszonyom, ne tegyen magának szemrehányást! Még mi, profik se garantálhatjuk, hogy mindegyik sikerül. Bár ha több helyzetben megpróbálom, és több irányból csinálom, akkor biztos vagyok benne, hogy ön elégedett lesz az eredménnyel.

– Te jó ég! Hiszen az rengeteg... – kapkodott levegő után Kovácsné.

– Nézze asszonyom, az én szakterületemen az embernek rá kell szánnia a dologra az időt. Persze, én örülnék a legjobban, ha mindenütt 5 perc alatt végezhetnék, de higgye el, akkor maga nagyon csalódott lenne.

– Hát, ami igaz, az igaz – dűnnyögte maga el Kovácsné. A fényképész kinyitotta a táskáját, és előhúzott egy fotóalbumot.

- Nézze meg, ezt például egy busz tetején csináltam.
- Te jó ég! – kiáltott föl Kovácsné, és gyöngyözni kezdő homlokát megtörölte a zsebkendőjével.
- Nem akarok dicsekedni, folytatta a fotós, de ez az ikerpár szerintem különösen jól sikerült. Pláne, ha tudná, milyen nehéz volt a dolgom a mamájukkal.
- Nehéz volt? – kérdezte Kovácsné.
- De még mennyire! Végül kénytelen voltam elvinni őt a parkba, csakhogy boldoguljak vele és rendes munkát tudjak végezni. Ott egész csoport gyűlt körénk. Egymást lökdösték, csak hogy láthassák, mit kínlódom. Legalább két órán keresztül dolgoztam.
- Két órán keresztül?
- Igen, mert az asszony állandóan kiabált meg sikoltozott ... Emiatt viszont egyszerűen képtelen voltam összpontosítani. Lassan kezdett besötétedni, ezért kapkodtam, és gyorsan ellőttem egy sorozatot. Végül egy mókus lemászott az egyik fáról, és elkezdett a műszeremmel babrálni, ezért inkább elpakoltam. Kovácsné előrehajolt:
- Jól értem? A mókus rágta a ... izé, a ... műszerét?
- Igen. Hát megérti, hogy nem hagyhattam tovább elől, nem igaz? Na, asszonyom, akkor kezdjünk neki, ha ön is készen áll rá. Én akkor fölállítom az állványomat.
- Állványát?
- Természetesen! Hiszen gondoljon bele, asszonyom, hát leszakadna a karom, ha azt a fél kilót hosszan a kezemben kéne tartani! Asszonyom! Mi van magával? Te jó ég! Ez a nő elájult!